

cti a majetku, chtěje tím bezprávně na nich vynutiti, by opustily práci, pokud se týče nedostavily se do práce a připojily se k stávkujícímu dělnictvu.

D ů v o d y:

Při projednávání zmáteční stížnosti shledal zrušovací soud, že nalézací soud použil nesprávně trestního zákona v neprospěch obžalovaného, ve směru zločinu veřejného násilí podle §u 98 b) tr. zák. Nalézací soud zjišťuje, že obžalovaný dne 27. července 1923 v době, kdy na S-sku trvala stávka zemědělských dělníků, tázal se několika dělnic, jdoucích do práce, zda budou pracovat, když jest stávka, a že dodal, jak jim bude, když přijdou do města a lidé budou na ně ukazovat prstem se slovy: »To jsou stávkokazi. Tady máte hladovci«. Zjišťuje dále, že obžalovaný vyhrožoval dělnicím, že budou zapsány v černé knize, že bude demonstrace a že demonstranti za nimi přijdou na sýpku a vypudí je, a že dělnice jedině ze strachu, aby nebyly zapsány v černé knize a aby je demonstrující stávkující dělnictvo nevyhnalo ze sýpky, nešly následkem řeči obžalovaného pracovat. V tomto zjištěném jednání obžalovaného spatřuje nalézací soud — zejména vzhledem k tomu, že v rozhodné době byla ještě celá veřejnost pod dojmem teroristických činů a násilí nejhoršího rázu, spáchaného různými politickými stranami, skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí podle §u 98 b) tr. zák. Než zrušovací soud nemůže za zjištěných okolností ve výrocích obžalovaného shledati tak intenzivní tlak na vůli dělnic, jaký předpokládá § 98 b) tr. zák., mluvě o vyhrůžce, již klade na roveň přímému násilí a kvalifikuje jako zločin veřejného násilí. Vzhledem k celému vystoupení obžalovaného sluší spíše v tomto způsobu nátlaku na dělnice, by nešly do práce, spatřovati jednání, odpovídající skutkové podstatě přestupku útisku podle §u 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., jenž liší se od zločinu podle §u 98 b) tr. zák. právě menší intenzitou použitých prostředků, a, mluvě o »pohrožení«, klade je na roveň pouhému zlému nakládání a způsobení újmy. Bylo tudíž dotyčný výrok nalézacího soudu podle §u 290 tr. ř. z moci úřední jako zmátečný (§ 281 čís. 10 tr. ř.) zrušiti a obžalovaného uznati místo zločinu podle §u 98 b) tr. zák. vinným toliko přestupkem podle §u 1 zákona o útisku.

Čís. 1863.

Zavinění obecního starosty (§ 335 tr. zák.), nepostaral-li se o nápravu vadného stavu obecní studně.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1925, Zm II 489/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 18. srpna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že se obžalovaný nedopustil trestného zavinění, pro něž by mohl býti volán jako starosta obce k zodpovědnosti, poněvadž prý souhlasil s opravou všech tří obecních studní, ale byl v té věci bezmocným pro odpor ostatních členů obecního zastupitelstva. Mimo to prý není příčinné spojitosti mezi vadným stavem studně a smrtí Rudolfa V-y, poněvadž prý jde spíše o sebevraždu. Podle Šu 27 slezského zákona z 15. listopadu 1863, čís. 17 z. zák., jednajícího o samostatném oboru působnosti obcí, jimž bylo vydáno obecní zřízení a řád volební v obcích pro Slezsko, přísluší obci pečovat o bezpečnost osoby a jmění. Podle § 55 téhož zákona vykonává starosta obce místní policii a jest povinen v pravý čas činiti opatření, k jejímu vykonávání nevyhnutelná, a požádati od obecního výboru peníze, jichž k tomu je zapotřebí. K odvrácení okamžitého nebezpečství je oprávněn žádati, aby se provedly neodkladné práce. Ohledně studní stanoví vládní a guberniální nařízení, vydaná pro jednotlivé země bývalé říše Rakouské, uveřejněná ve sbírce zákonů provinciálních (některá jsou citována v Manzově vydání trestního zákona XX. vyd. z roku 1905), že majitelé otevřené studně jsou povinni dbáti toho, by byly přikryty neb opatřeny zábradlím 3½ stře více vysokým. Poněvadž v tomto případě jde o studni obecní, stihá tato zákonná povinnost starostu jako správce obecního jmění. Ze všech těchto předpisů plyne nade vši pochybnost, že obžalovaný jako starosta obce měl povinnost, postarati se o nápravu vadného stavu studně, jakmile nabyl vědomostí o nebezpečném jejím stavu. A v té příčině zjišťuje rozsudek, že obžalovanému byl znám nebezpečný stav studně, který trval již delší dobu (od podzimu 1923) nejpozději při projednávání obecního rozpočtu v lednu 1924 a že přes to neučinil žádného opatření, aby nebezpečný stav odstranil, nýbrž nestaral se o věc vůbec a přímý návrh člena obecního výboru Rudolfa Ř-y, aby studně byla opravena, aby tam někdo nespádl, dokonce odmítl slovy, že by se musely dát spraviti i jiné studně a že by to stálo mnoho peněz. Tvrzení zmateční stížnosti, že k opravě studně nedošlo pro odpor členů obecního zastupitelství, není vzato z obsahu rozsudku, a nelze k němu přihlížeti.

Opomenutí obžalovaného jest tím trestuhodnějším, že, jak rozsudek zjišťuje, jde o malou obec, že obžalovaný často kolem studně chodil, její vadný stav také z vlastního názoru znal, dokonce sám jednou krátce před neštěstím děti, u studně si hrající od nepřikrytého otvoru odháněl, z obavy, že by se mohly utopiti, a přes to ničeho nepodnikl, aby byla zjednána náprava. Jeho zavinění, ve směru objektivním i subjektivním zcela nepochybné, jest v rozsudku náležitě zjištěno a odůvodněno. Příčinná spojitost mezi zaviněním obžalovaného, který opomenul zabezpečiti otvor studně, a smrtí Rudolfa V-y jest v rozsudku rovněž bezvadně zjištěna. Rudolf V. by se nebyl býval utopil, kdyby byl otvor studně náležitě přikryt, t. j. opatřen pevnými dvířkami, zajištěnými proti svévolnému odsunutí nebo pošnutí. K libovolnému tvrzení stěžovatelovu, vyslovenému ve formě doměnky, že smrt V-ova nastala spíše sebevraždou, nelze přihlížeti, poněvadž není vzato z obsahu rozsudku. Zjišťovati tuto okolnost neměl soud příčiny, poněvadž se obžalovaný takovým způsobem nehájil a výsledky řízení jí nenasvědčovaly.